

דפי יגור

יום', ב' בניסן תש"ף, 27.3.2020, גיליון מס' 4982

בתוכנית משק 2021 יובא הסעיף לדיון במזכירות ובאסיפה.

ישיבה מיום 9.2.2020

1. שי לפסח

התקיים דיון על אופן חלוקת השי בפסח תש"ף.
סוכם: תימשך המדיניות מחלוקת השי לראש השנה, מתן 300 ש"ח לחברים עובדי פנים וגמלאים. עובדי חוץ מקבלים שי ממקום עבודתם. יזמים - 150 ש"ח.
השיטה - זיכוי בתקציב.

2. אישור מתווה בנייה בבולקונים

המזכירות אישרה את הנספח והמתווה לבנייה בשינויים קלים. החומר יוצג לדייריכם בפגישות כחלק מהתהליך.
המזכירות מדגישה, כי ייתכנו שינויים בתוכניות המוצגות לדייריכם בפגישות השונות.

3. הודעת עזיבה

קרן דרגן הודיעה על עזיבתה את יגור. מי ייתן וברכת יגור תלווה אותך בשנים הבאות ושתמשיכי לראות ביגור בית.

4. יו"ר מיגור

בזמן הקמת התאגיד היו"ר היה מרכז משק (אורי קינן), שהמשיך כיו"ר התאגיד בתקופת אורי זמיר, עד מינויו של אורי קינן לגזבר המועצה. פורסם מכרז לוועד הנהלה של התאגיד. התלבטנו האם לפרסם מכרז ליו"ר או שהיו"ר יהיה מרכז משק מתוקף תפקידו.

סוכם לחזור להחלטה המקורית, שיו"ר התאגיד יהיה מרכז משק.

5. מס פערים

בהסדר התקציב בחוברת "השינויים", עמ' 7 סעיף 3.1.16, מוגדר מס שמירה על פערים בין תקציבי בתי האב. הפער המוגדר הוא ביחס של 1:2 בהכנסות של בית האב, כולל תקני המשפחה, וכן בשווה כסף לתקן. מעל לתקציב המקסימום יוטל מס על הנטו של 80%.

שווי כסף לתקן ביגור בשנת 2019 עמד על 3,130 ש"ח. לזוג - מעל נטו לתקציב של 31,447 ש"ח (ללא ילדים).

ליחיד (ללא ילדים) - 17,644 ש"ח.

ליחיד מעל גיל 55 - 20,492 ש"ח.

בשנים 2018 - 2019 אף בית אב ביגור לא עבר את המקסימום שהוגדר.

המזכירות, ללא משים, לא הוציאה לפועל סעיף זה עד כה, אך לאחר בדיקת נתוני 2018 - 2019, כאמור, לא היו בתי אב שהגיעו לתקרה זו, ולכן יגור לא חסרה ברמה הכספית. התקיים דיון.

סוכם לעשות בדיקה בסוף 2020 ולהפעיל את הסעיף בהתאם.

6. מיצוע ביטוח לאומי

תחשיב ממוצע הביטוח הלאומי של חברי יגור. (לאור פניה של חבר) בחוברת השינוי בהסדר הפנסיה בסעיף ביטוח לאומי יש לקונה (חוסר בהירות, שבמקרה זה עשויה להתפרש באופן לא רצוי, לדעתנו). ביגור נהגנו על פי הרציונל של מיצוע קצבאות עד יום השינוי (כך גם ב"יבשים"). היות והרציונל ברור, ולפיו יגור נהגה לאורך כל תקופת "היבשים", הרציונל לא ישתנה. כמו כן, יישום ההחלטה לפי הכתוב בחוברת עשוי לפגוע בחברים שהקדימו פרישתם, לפי בקשת יגור. היות והרציונל והנהג ברורים, הוחלט לא להביא את הנושא לאסיפה ולעדכן את הסעיף, אלא אם החבר שפנה יבקש דיון בנושא מוועדת אסיפה. (העניין יועלה באסיפה. ג.ר.)

ישיבה מיום 16.2.2020

1. הסדר יזמויות

המזכירות דנה בשני סעיפים, שנראה כי נכון לעדכן בהסדר היזמים (הסכם יזם-יגור) סעיפים 10.6-10.7. הסעיפים מגדירים את חובת תשלום מס האיזון ו"כרית הביטחון" לתשלומי שכר כסכום הפטור ממס איזון.

תשלומי המס - לכל היזמים ביגור רואה חשבון חיצוני, או תאגיד המס מחושב מהרווח הנקי לפי הדו"ח השנתי.

"כרית ביטחון" - שישה חודשי שכר של המועסקים בעסק, פטור ממס איזון.

הסכום מתעדכן כל שנה ומתקיימת לגביו בקרה בהנה"ח.

תוקף העדכון מינואר 2020.

השינוי בהסכם מאושר. יש לשלוח הסכם חדש ליזמים לחתימה. ההתנהלות מול היזמים תהיה לפי שינוי זה, גם אם לא חתמו על ההסכם.

2. הסטת נביש בבית הקברות

בכדי לפנות עוד מקום לקבורה בבית הקברות הוחלט בהתייעצות עם ועדת אבלות, גדליה ודוד ילין (ועדת תיכנון) להסיט את הדרך המזרחית בבית הקברות מעבר לשדרת האקליפטוסים, תוך ביצוע ההתאמות הנדרשות (מצעים, שררולי השקיה ועוד).

3. העברת מחסן הבניין ללול

מוזמנים: **סיון שביט, דוד ילין (ועדת תיכנון)** קונסטרוקטור שבחן את המבנה של מחסן הבניין הנחה שיש לפנות את המבנה ולהרוס אותו עד סוף השנה או לשפצו

ישיבה מיום 23.2.2020

1. לקיחת הלוואה

בתוכנית המשק אושרו 6 מיליון ש"ח הלוואה למימון בנייה חדשה ובניית ממיידים. סך ההוצאה - 8 מיליון ש"ח. נועם מבקש לקחת הלוואה עכשיו היות והתנאים בבנקים טובים. אושרה לקיחת הלוואה על סך 6 מיליון ש"ח.

2. סקר מוסדות צריכה

שושן הציגה את ממצאי הסקר. סה"כ השתתפו 385 חברים כ-44% מחברי יגור. רוב סל הקניות נקנה ביגור. 75% - הכרחי שיהיו כלבו ומרכולית. 81% - חשוב שיהיו כלבו ומרכולית (חברתי). 66% - בעד חיבור. תוצאות הסקר יועלו לאתר. מהסקר עולה כי יש רצון עקרוני לאחד את מוסדות הצריכה ולשמור עליהם. יש להכניס זאת לתוכנית העבודה של יגור בשנים הקרובות. שושן תקים צוות לבחינת המהלך ויישומו בכל אחת מהחלופות המוצעות. בנוגע להעברת החלל הדרומי במחסן תאים לנדל"ן - הנושא ידון שוב לאחר בחינת המלצות הצוות בעוד 4-6 שבועות.

ולחזקו. קיימת תוכנית מגירה להעברת מגזר הבניין כולו ללול. הוכן כתב כמויות ואומדן למהלך כולו (חשמליה, מחסן תשתיות ועוד).

סיון עשתה התאמות לכתב הכמויות לצורך העברת המחסן בלבד - 246,000 ש"ח. 65,000 ש"ח - עבודה פנימית של יגור. יש פער של - 180,000 ש"ח לתקציב התוכנית. התמחור לא כולל פינוי גג אזבסט - 160,000 ש"ח (בהמשך). התקיים דיון.

סוכם לבצע את העברה לקראת סוף השנה ולתקצב את שאר הפרויקט בשנה הבאה.

החלל המיועד להריסה יפונה לסככה, כדי לעמוד בהנחיות הבטיחות. כמו כן יוזמן איש מקצוע מהחברה לשימור אתרים לחוות דעת נוספת על המבנה. התקציב להעברת הבניין ייבחן לקראת אמצע הרבעון השלישי.

4. פנסיה

מוזמנים: **רמי זלינגר, אורלי מורן, עמרי ורדי**

רמי זלינגר העלה את הנקודות הבאות:

1. מועד סיום קדנציה של הוועדה.
2. החלטת האוצר על פדיון קופות פנסיה קטנות לא פעילות למוטבים.
3. הערכה שבשנת 2034 פנסיית הרשם ופנסיית המטרה של יגור ישתוו וההשלכות הכרוכות בכך.
4. הצעה פרטית של רמי לשינוי תקנון הפנסיה. הדיון יימשך.

5. ארנונה

נועם שפיגלר מסר עדכון על התהליך מול המועצה בנוגע לתשלומי הארנונה.

בחירת מנהל מש"א

פנחס (חסיק) ברבר (בהמלצת צוות האיתור) -
קיבל את הרוב הדרוש בהצבעה
ומתמנה למנהל מש"א של קיבוץ יגור

בחירת חברי ועד מי יגור

נבחרו: רני טנא - יו"ר
חברים - נעמה ארגוב, עופר בארי, מיכאל דור, ניר יובל, ניר קינן

השתתפות ברכב של הסידור בלבד.
טיסות ללויה בחו"ל של קירבה ראשונה - השתתפות של יגור
בסך של 1000 ש"ח.
צמחים בבית הקברות - נשאר (100 ש"ח).

ישיבה מיום 8.3.2020

1. הסכם יזמים

מוזמן: **עו"ד גיורא מיכאלי**
דיון נוסף בסוגיית ההסכם של יגור עם יזמים חיצוניים
ופנימיים. רני טנא ניסח מחדש את סעיפים 10.6 ו-10.7 -
תשלום מס איזון ע"י כולם על כל הרווח השנתי וכן הגדרה
ברורה יותר ל"כרית ביטחון" לזים (לתשלום שכר לו ולעובדיו).
בדיון עם חלק מהיזמים הועלו הסיכונים שהזים נוטל על
עצמו, ולכן נדרש לתת פטור ממס איזון וכן להשאיר כסף
להשקיע בעסק.
גיורא העלה סוגיה של עידוד יזמים: איפה מאפשרים לזים
לצבור סכום שישמש אותו ביום סגריר?
רוב החברות לא מחלקות את כלל הרווח שלהן, אלא שומרות
להשקעה בעסק. מס האיזון נמצא במגמת ירידה, ולכן יישאר
יותר לטווח הרחוק. להסכם יתווסף, כי שנים של הפסד
ישמשו כמגן מס לשנים הבאות.
התוספת תצורף להסכם. ההסכם יישלח לכל היזמים לחתימה.
העדכון מינואר 2020.

2. אי העברת שכו (התייעצות)

מוזמן: **יוסי בקר (הנה"ח)**
חבר שלא העביר שכו מלא לאורך זמן (לפני השינוי).
בבדיקה שבוצעה לאחרונה בביקורת מאזן התגלה כי הנושא
לא הוסדר וכי יש פער.
סוכם להזמין את החבר למזכירות, ובהמשך, אם הנושא לא
יוסדר, לפעול לפי נוהלי יגור.

3. תאונות עבודה

מוזמנים: **יוסי נווה - ממונה הבטיחות של יגור**
בעקבות תאונה בגדי"ש שלא דווחה לביטוח לאומי.
כשעובד שכיר עובר תאונת עבודה הכול מדווח ומטופל. עד
עכשיו, כשחברים עברו תאונת עבודה לא דווח לביטוח לאומי.
הנוהל - דיווח לממונה הבטיחות, חשבת שכר ולאחראית
ביטוח לאומי. יוסי מבקש לחדד את נהלי העבודה, הדיווח
והתחקור בכל ענפים. יישלח מייל למנהלים עם חידוד הנושא.

4. ביטוח בריאות לחברים

מוזמן: **זורון סט**
בעקבות הדיון באסיפה על קופ"ח כללית/מכבי, ביקש זורון
להגיע למזכירות ולהשמיע דעתו כחבר מן השורה בנושא שינוי
ביטוח הבריאות שנעשה ביגור (מעבר מ"הראל" ל"מנורה").
זורון ביקש להעלות מספר דברים הנראים לו בעייתיים
בהסכם החדש.
התקיים דיון. סוכם להביא יועץ אובייקטיבי שיבדוק את
ההצעות השונות וייתן חוות דעת על הסכם הביטוח.

ישיבה מיום 1.3.2020

1. קדנציה ניהול האולפן

בהתאם לנוהל קדנציות - משרת הניהול קצובה ל-4 שנים.
חלף זמן רב יותר מבחירתו של ארי שנער.
על המזכירות להחליט, האם לפתוח מכרז.
ארי מעוניין להמשיך.
התקיים דיון. סוכם לפתוח מכרז. יש להרכיב צוות איתור -
באחריות שושן.

2. נוהל ערעורים

הוצגה למזכירות טיוטה לנוהל ערעורים של גופים שונים
ביגור (ועדות, מזכירות ואסיפה).
הוכנסו תיקונים והבהרות.
הנוהל יפורסם ויובא לדיון באסיפה.

3. מדיניות מיסוי רב שנתית

בהמשך לדיונים באסיפה על תוכנית המשק המזכירות דנה
בגיבוש מתווה של מדיניות מיסוי רב שנתית.
הוצגה הצעה למדיניות בתחום: מס קהילה, מס איזון, סבסודי
ליבה, שירותים לא בליבה. ברור שכל תחום קשור ביתר
התחומים.
נדרשת ההתייעלות רבה. כמו כן הורדת המיסים כרוכה
בהנמכת סבסודים.
הדיון יימשך בישיבות הבאות וכן יתקיים דיון ציבורי בנושא.

4. נסיעות בריאות

מוזמנים: **איל שריג, דוד אלטמן (משרד כלכלי)**
נמשכה בדיקה במשרד הכלכלי על הנסיעות לבריאות של
המרפאה.
בהחלטות שלנו נאמר: 50% על החבר ו-50% על המרפאה.
החלוקה של העלויות לא מתבצעת באופן הזה.
ב-2019 העלות למרפאה - 40,000 ש"ח, חברים שילמו 14,000
ש"ח, לא כולל עלות נהג (40,000 ש"ח) שיגור שילמה.
ההצעה לשנות את המנגנון ולקבוע מחיר אחיד שהחבר ישלם
- 25 ש"ח לכיוון אחד.
אלטרנטיבה של מונית ספישל או רכב מהסידור תעלה הרבה
יותר לחברים.
התקיים דיון. ההצעה התקבלה, תירשם מ-1.4.2020.

5. אבלות

מוזמנת: **רוחליה סגל (ועדת אבלות)**
נדרש לעדכן את נוהלי השתתפות יגור בהוצאות בתחומי
האבלות: לויה, שבעה, יום השלושים, יום השנה.
בקיבוץ השיתופי השתתפנו בנסיעה ובכיבוד לחבר יגור
ולקרובים מדרגה ראשונה.
לדעת רוחליה אפשר להוריד חלק מההוצאות.
ביום ה-30 - לא להשתתף בנסיעות (רק כיבוד).
ביום השנה - לא להשתתף בנסיעות ובכיבוד.
מבקשת לשמר שיקול דעת הוועדה למקרים יוצאי דופן.

נוהל ערעורים

לאחרונה, היו בקשות לערעור על החלטות אסיפה. עד היום לא היה נוהל ערעורים מסודר. התקנון נועד להסדיר את התחום. ההצעה כתובה בלשון זכר לשם הנוחיות, אך מתייחסת לשני המינים בצורה שווה.

1. לחבר הקיבוץ זכות ערעור על החלטות הרשויות המוסמכות של הקיבוץ (סעיף 1 בתקנון הקיבוץ).
2. החלטות המזכירות והאסיפה יפורסמו ביומן ובאתר יגור.
3. החלטה תיכנס לתוקף, אם לא הוגש עליה ערעור, בתוך עשרה ימים מפרסומה בציבור.
4. ערעור על החלטות הרשויות (ועדה, מזכירות) יהיה ע"פ הכללים הבאים:
  - 4.1 המערער יגיש את הערעור בתוך עשרה ימים קלנדריים מפרסום ההחלטה בציבור. ניתן להאריך מועד זה רק אם המערער לא היה יכול להגיש את הערעור בשל היעדרות (מחלה, מילואים, חו"ל וכו').
  - 4.2 הערעור יוגש בכתב/מייל למרכז הוועדה שבנוגע להחלטה מוגש הערעור או למזכיר, ויפרט תמציתית את הנימוקים לערעור.
5. הוגש הערעור ע"פ סעיף 4 - יעוכב ביצוע ההחלטה עד לסיום הדיון בערעור בישיבת הרשות הקרובה, למעט במקרה ואי ביצועה הינו מהלך בלתי הפיך. עיכוב ביצוע ההחלטה יפורסם לציבור.
6. הדיון בערעור יתקיים בגוף שקיבל את ההחלטה, שעליה הוגש הערעור (ועדה, מזכירות).
7. באחריות יו"ר הגוף הן בערעור לדווח למערער על תוצאות הערעור, בעל פה בתוך 24 שעות וכתב בתוך כשבוע, לאחר אישור פרוטוקול הישיבה.
8. אם הערעור נדחה, זכותו של החבר לערער לגוף יותר גבוה על פי המדרג (מזכירות, אסיפה).
9. החלטה על ערעור שלא התקבל באסיפה, תתקבל ברוב רגיל, מבין הנוכחים.
10. האסיפה הכללית תדון בערעור על החלטת מזכירות בתוך 30 יום מקבלת הערעור בכתב, וכינוסה יהיה באחריות ועדת אסיפה. ההחלטה בעניין הערעור תתקבל בקלפי.

ערעור על החלטת אסיפה

1. חבר יוכל לערער/לבקש דיון חוזר על החלטת אסיפה בשני אופנים. הראשון, לאחר מעבר שנה מיום קבלתה. השני, לאחר איסוף חתימות של לפחות 10% מחברי הקיבוץ בבקשה לקיום דיון/ערעור על ההחלטה. את החתימות יש להעביר לוועדת אסיפה.
2. תחילה תצביע האסיפה על קבלת הערעור או דחייתו. היה ותקבל האסיפה את הערעור, יתקיים דיון נוסף בהחלטה הכולל בסופו הצבעה חוזרת.
3. האסיפה תשמש דרגת דיון סופית, הן בערעור המובא בפניה והן בכל עניין המובא להחלטתה כדרגה ראשונה.
4. לא יערך דיון נוסף לאחר ערעור על החלטת אסיפה, אלא בתום שנה מיום קבלת ההחלטה, למעט אם מדובר בשינוי מהותי בנושא שנדון באסיפה. ועדת האסיפה תחליט אם השינוי מהותי.
5. החלטה על ערעור באסיפה תתקבל בקלפי ברוב שבו התקבלה ההחלטה הראשונה (רגיל, מיוחד, מיוחד).

פריחה בימי קורונה: שאלתי מישהי חכמה מה צריך לצלם בימים האלה ביומן, והיא אמרה, "צלם את פריחת הכלניות ששתלו עובדי הנגיף ליד העיגול". נכון להרים מדי פעם את העיניים מהוואטסאפ והחדשות, לשנן את ההנחיות וההוראות כמובן, אבל לראות שבא אביב.

ראיון קצר עם בועז אוחנה

על הקורונה וההתמודדות עם השלכותיה הכלכליות והחברתיות רוחלה סגל

הזהב עושה ככל יכולתו לשמור על קשר ולהיות קשוב לבעיות העולות עקב הצורך בבידוד. הם מקיימים קבוצות תמיכה, וגם מה שנקרא "נוהל שכן".

מה זה "נוהל שכן"?

ביגור, פירושו אחריות השכנים, האחד לשני. לכל מבוגר יש שכן שעליו לוודא מה מצבו הבריאותי והמנטלי. במידה והחבר/החברה זקוקים לעזרה או תמיכה או אפילו להזעיק עזרה במידת הצורך, הוא הכתובת שלהם. אני מודע לזה שכלל שהבידוד יתארך השפעתו תהיה קשה יותר. לכן החלטנו על חלוקת מזון בחדר האוכל. הזמן שאנשים יוצאים להצטייד במזון, הוא גם זמן להתאוורות. לזמן הזה, אפילו הוא רק עשר דקות, יש גם אפקט בריאותי.

מה הן נקודות החוזק של יגור בעת כזאת?

ראשית, הערבות ההדדית. שנית, ההתנדבות והאכפתיות. יש אצלנו כעת הרבה מתנדבים ונכונות לתרום ולתמוך. הנערים מהבלוקונים, הלומדים כעת בשיטת הזום, כלומר דרך מערכת אינטראקטיבית, המאפשרת לימוד מרחוק, ומחברת את המורים עם התלמידים. הם מתפנים בצהריים ומראים רצון לתמוך ולהשתתף בפעילות החברתית והתרבותית בימים טרופים אלה, וזה מרגש אותי. אני מעריך שבשלב מסוים נרצה לשלב אותם גם בעבודה בענפים. החוסן החברתי שלנו כקהילה שחווה בעברה מלחמות וזמנים קשים, בא לביטוי בדחיית המחלוקות והתגייסות כולם לעזרת הבית והקהילה שלנו. מערכת החינוך שלנו היא בהחלט מערכת שאפשר לסמוך עליה. אני רואה כיצד הגננות, המורים\מורות והמדריכים עושים הכול כדי לשמור על קשר ועל פעילות עם הילדים, וזה מחמם את הלב. אנחנו נכנסו למשבר במצב טוב, ואני מקווה שיגור תצליח את המשבר בצורה טובה. צריך לזכור כי גם הילדים מוצאים את עצמם במצב שונה. סדר היום שלהם השתנה. ישנם כאלה שלא מבינים למה כל יום הוא כמו שבת. מנסיוני, אני יודע שלהישאר בבית ולהעסיק 4 ילדים קטנים זה לא קל. חסרים להם החברים, חסר המפגש עם הגננת, המרחב לרוץ ולגלות את העולם. וגם לנו, ההורים, חסר פתאום הרגע הפרטי שלנו.

מה יקרה לאחר הקורונה?

אני מאמין שנעמוד בזה. אם יודעים לחשב נכון את הצעדים הכלכליים, אפשר לצאת מחוזקים גם מבחינה כלכלית. אין ספק שזה לא יהיה קל. כולם יצטרכו לעשות פשרות, אבל יחד נעבור את זה. כמו שעד היום יצרנו רשת ביטחון לאנשים שנוקקו לעזרה, נדע גם בעתיד לקיים את הערבות ההדדית שלנו כרשת ביטחון להמשך החיים כקהילה פעילה ומחוזקת.

"הכוונה", אומר בועז, "לא לתת לאף אחד ליפול לא כלכלית ולא חברתית. דווקא פה, ביגור, יש אי של יציבות. אף אחד לא יזרוק אותך מהבית אם תיקלע לבעיות חס וחלילה".

בפברואר שנה זו נכנסה הקורונה לחיינו. טיפין טיפין היא זחלה לתודעתנו עד שלמעשה השתלטה עליהם לגמרי. מי שיוצא והולך בשעות הבוקר המוקדמות בשבילי יגור, מוצא אותם ריקים ושוממים מאדם. רוב המוסדות סגורים. שקט, תנועה מעטה, הקול היחידי המפר את הדממה הוא הלמות מקור הנקר בעץ החלול וציוצי הציפורים. האביב משגע בעוצמת פריחתו, אבל ההוראות מחייבות להישאר בבית. בערב נוחתות הוראות הממשלה, המתורגמות מיד הלכה למעשה למציאות, ומשנות את אורחות חיינו בהתאם להן.

בועז: אחת הבעיות שלנו היום היא חוסר הוודאות לגבי העתיד. אף אחד לא באמת יודע מתי נחזור לשגרה של לפני הקורונה. מה שיכולת היום, לא בטוח שתוכל גם מחר. לפני פורים, המזכירות המורחבת התכנסה לדון בהשלכות הכלכליות האפשריות כתוצאה מהמצב, בו ייסגרו ענפים ומקומות עבודה אחרים, וקיבלה החלטות אופרטיביות, שהבולטת בהן היא לשמור על יתרת מזומנים גבוהה, כי אף אחד לא יודע כמה זמן ימשך המצב הזה. בינתיים ממשיכים לפעול ענף המזון על שלוחותיו, המכבסה, ובמתכונת מצומצמת החשמליה, השרברבות וכד'. כדי להקל ולקיים את ההחלטה, נתנו הנחה על תשלומי שכ"ל לחודש מרץ בגיל הרך. גם הנהלת הקיבוץ ירדה ברמת השכר לחצי, ומנצלים את ימי החופשה כמו שאר החברים.

איזה מגזר הכי פגיע מבחינה כלכלית?

המגזר הכי פגיע זה המגזר של העצמאיים, אלה המוגדרים אצלנו כזמנים. מבחינת הביטוח הלאומי הם אינם זכאים לדמי אבטלה. כרגע ידוע לנו שהממשלה מגבשת מענק סיוע לעצמאיים שנפגעו מההשלכות הכלכליות של משבר הקורונה. גם במזכירות דיברנו על הנושא הזה, אלא שלעת עתה אני חושב שאין לנו מספיק מידע, ואנחנו מחכים לראות כיצד יתפתחו הדברים.

המבוגרים?

לשמחתנו, המבוגרים ביגור מסודרים כלכלית. זה עדיין לא פותר בעיות אחרות. חשוב להגן על המבוגרים, כי הם האוכלוסייה שנמצאת בסיכון. צוות גיל הזהב מודע לניגוד העניינים בו נמצאים המבוגרים, הסגורים בדלת קירות ביתם רוב שעות היום. הבידוד הוא אמצעי ההגנה בפני התפשטות הקורונה. מאידך, הקשר האנושי, המגע והחברותא הם אחד האמצעים הכי טובים לשמירת בריאותו של האיש המבוגר. צוות גיל

משק בימי קורונה

המצב בענפים נוקי נויפלד יו"ר אחי"ג

עקב הנסיבות, שכולנו חווים, מעביר לעיוונכם דו"ח על הקורה בעולם העסקים המקומי.

באלגן + גרייט שייפ: נסגרו באופן מיידי. העובדים יצאו לחל"ת, חברי יגור בשלב זה פודים את ימי החופש.

חוצות יגור: העסקים בחוצות יגור ממשיכים בפעילויות המותרות בחוק. סקולינרי ויוניקו נסגרו, החומס עושה משלוחי בית, סטופמרקט, חנות הדגים והטיסנים ממשיכים בעבודה.

משתלה: לפני כחמישה ימים נסגרה לפעילות. בשעות אלו ממש אנחנו מתארגנים לפעילות מכירה אינטרנטית הבעיה העיקרית היא בתחום העציצים הפורחים. אם הפעילות תישא פרי, נתרחב לפעילויות נוספות במסגרת החוק.

רפת: הפעילות נמשכת כרגיל עם הקפדה על ציוות מינימלי.

לול: אנחנו בפגרה בין להקות.

גד"ש: עקב הגשמים הרבים שירדו (ועוד בדרך) ההכנות לזריעות החדשות מתעכבות מאוד. הצוות ברובו נמצא בימי חופש עד לאפשרות חזרה לעבודה.

חסות: ישנה עלייה בביקושים. בשלב זה אנחנו מספקים את מגוון ההזמנות.

לגין-טובופלסט: הן בלגין והן בטובופלסט ישנן הזמנות מוגברות בגלל המצב. הוצאו 10 עובדים לחל"ת וכך רוב עובדי המשרדים עברו לעבודה מהבית.

ביום א', י"ט באדר תש"ף, 15.3.2020
הבאנו לקבורה את חברתנו
עליזה פרגר ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

בית יגור משתתף בצערם של
עמי ואביהו קול והמשפחה
על מות האב
יענקל'ה קול ז"ל

תרבות יגור בקורונה (ח) זנה !

אז בהתחלה בהתחלה, זוכרים מתי זה היה? כמעט לפני שבועיים... הראשון להתבטל היה ה"פורימון". רק על התפאורה עבדנו 3 שבועות... ביחד במחסן התרבות הצפוף - אורי זמיר, יעל שמש, חברים וחברות מהאולפן, חבריי לצוות, גיא רודניצקי וזוגתו יובל שניידר ואני. מקווה שלא שכחתי אף אחד, חשוב לי לומר תודה רבה - כבוד! הביטול הביא אותנו לשבת ולחשוב על הפעלות אחרות לקהילה, מפה לשם בעודנו מתכננים, ההנחיות הולכות נגדנו ואנחנו מתכננים ומשנים: פסח - בפעם הראשונה שאני אהיה ביגור - התבטל. כמו כן הטקסים השונים משנים צורה ומחייבים לחשוב מחוץ לקופסא. לא פשוט... אך לא מוותרים יושבים וחושבים... מה כן הצלחנו:

זרי פרחים רעננים לכבוד שבת עם חלוקת האוכל. (סליחה אם לא הגיעו לכל בית אב). קבלת שבת מסורתית ומרגשת עם גדי וליטל (וקולות רקע שהצלחנו להתגבר עליהם בזכות סער!). שידורים חיים בערוץ יגור עם תכנים המתאימים לכל גווני האוכלוסייה. נמשיך לשדר בימי שלישי ושישי. החזיקו לנו אצבעות. מדהים ומרגש לראות את אנשי יגור נרתמים, מתגייסים ורוצים לעשות טוב למען האחר. זו הנחמה והתקווה שלנו בימים המוזרים שעוברים עלינו. תודה רבה לצוות ועדת תרבות שעובד בימים ובלילות. לא ברור מאליו. נבו גולדשיין, איריס כרמי, יעל שמש, יאנה פוליאק גרודמן, אמוץ אשר. תודה לבעז שזורם איתנו בכל מצב, מגבה ומקשיב.

עינב רזיאן

שיחה עם ארי שנער, יעלי שמשי ואביגיל גריס, תלמידה באולפן רוחלה סגל

ניידים (מחשבים ומכשירי קשר אחרים), בעזרתה יכולים הסטודנטים לראות ולשמוע, לדבר ולשאל שאלות וגם לעקוב אחרי חומרי העזר, כגון מצגת, סרטונים וכד'. גם קיומם של הארוחות השתנה באולפן. שוב לא מתכנסים ביחד, אלא אוכלים בשיטת הסרט הנע. כלומר קבוצות של ארבעה אנשים אוכלים, גומרים ומפנים לקבוצה הבאה. הסטודנטים שלנו, אומרים יעלי וארי, הם אנשים צעירים, מלאי חיים, שבאו לאולפן כדי ללמוד עברית ולהכיר את הארץ ומנהגיה. וכאן נחתה עליהם המגפה, כמעט כמו רעם ביום בהיר. המחלה פחות מטרידה אותם. מצד שני, מטרידה אותם מאוד הדאגה למשפחותיהם ולחבריהם בבית. חוסר השפה מגביר את הרגשת הזרות והתלות בצוות. ההוראות שלא מאפשרות מפגשים ביניהם לבין עצמם ועם חברים ואנשים מחוץ לקיבוץ מעיקים עליהם ומחייבים אותנו לנווט את הפעילות היומיומית באולפן בדרך, שתעזור להם למצוא את עצמם בתוך כל הבלגן שנוצר בחייהם, ללמוד עברית ולנהל את חייהם בעבודה ובחברה ביציבות ובביטחון. לאף אחד מהצדדים המצב אינו פשוט, לא לחברי האולפן ולא לצוות.

כמו ארי, גם יעלי שהיא מטבעה אדם מחבק ומעורב בחיי הקהילה, קרועה בין האולפניסטים לבין משפחתה האישית. הוראות הבידוד וההפרדה מעמידים אותה לעיתים קרובות בניגוד עניינים מוזר ומעציב. כמו, לדוגמה, כשהצטרחה לנסוע ללין, כדי ללוות את אחד מחניכי האולפן שנפצע. היציאה מגבולות המשק והשהות בבית החולים באופן הגיוני הגבירה את הסיכון להידבקות. כאמא לילדים קטנים זו בהחלט הייתה לה סיבה לדאגה. מאידך היא אומרת: "אני רואה כמה הם זקוקים לנוכחות שלנו. אנחנו מהווים את חוליית הקשר בינם לבין יגור וישראל. הם תלויים בנו וזקוקים למילה הטובה שלנו. מבחינות רבות, אני מרגישה שיש לי עוד חמישים ילדים, הדורשים את תשומת ליבי ונוכחותי לצידם," ומוסיפה, "הסיפור על הכנת הקישוטים לפורים של יגור יכול להסביר את המצב של הסטודנטים שלנו באולפן: לקראת החג גייסנו אותם להכנת הקישוטים. במשך ימים הם עבדו בהתלהבות רבה על עיצוב וקישוט חדר האוכל, ואז ממש ערב פורים, החליט צוות צח"י לבטל את החג. כדי להמתיק את המכה אירגנו את מרתף שש ושוב נטענו בהם ציפיות, שהתפוגגו ממש בערב המסיבה בגלל הקורונה כמובן. לא רצינו להשאיר אותם עם טעם מר של האכזבה, ולכן חגגנו את פורים במסגרת האולפן בלבד. בתנאים המיוחדים שלנו עדיין ראינו אותם שמחים ועליזים."

אביגיל: "אני שומרת על קשר עם חבריי ומשפחתי דרך הפייסבוק והוואטסאפ. קשה להיות רחוקה ממשפחתי בזמן כזה. אבל גם כאן אני עטופה באהבה, ולמרות שאני מתגעגעת למשפחתי, החיבוק (הווירטואלי), המילה הטובה והזדהות הצוות איתנו נותנים לי הרגשה שגם כאן יש לי משפחה."

לשאלה כיצד את מרגישה בימים אלה, עונה אביגיל: "אני מרגישה טוב, עצובה קצת בגלל ההסגר וההוראות, כי באתי לאולפן ללמוד עברית. אני יודעת שזה לטובתנו ומנסים כל הזמן למצוא פיתרון למגפה ולמניעת התפשטותה ומקווה שהפיתרון ימצא במהרה."

הפגישה שלנו מתקיימת בצל ההוראות שהולכות וסוגרות את הציבור בביתו ובתוכו גם את האולפניסטים. צוות האולפן, ארי שנער, מנהל האולפן, ויעלי שמשי, אם הבית, עושים כל מאמץ, כדי להמשיך באולפן את שיגרת העבודה והלימודים. כמעט יומיום עליהם לחשב מסלול חדש עם הרבה יצירתיות, כדי לעמוד בהוראות המתפרסמות ערב ערב בטלוויזיה ולעזור לאנשי האולפן, המרגישים בלבול ומבוכה בעקבות מטר השינויים וההגבלות הסוגרים אותם מבודדים בחדריהם.

ארי: "יש באולפן 54 אנשים, בהם כ-25 עולים חדשים, 14 אנשים מבית ראשון ומתנדבים. רובם עובדים בענפים המוגדרים כחיוניים, כמו ענף המזון וכד'. בעקבות ההוראות של משרד החינוך על הפסקת כל פעילות במוסדות החינוך בארץ נפסקה גם עבודת המורים באולפן."

ארי, שצפה את הנולד, החל לחפש מורים מחליפים מקומיים, עוד לפני שכל מוסדות החינוך נסגרו, מוסיף: "פניתי לשני חברי יגור, שבעברם לימדו עברית (גדי רביב ואריאלה לוי) ואיתם התלמידים המשיכו ללמוד. אני הייתי מרוצה והתלמידים היו מרוצים. עד שנחתה ההוראה על הפסקת הלימודים לחלוטין. כיום, לאחר שהוראות משרד הבריאות והממשלה צמצמו מאוד את מרחב ההתכנסות."

האולפניסטים לומדים בחדרי המגורים שלהם בשיטת הזום. מערכת הזום היא פיתוח של חברה אמריקאית. זו מערכת אינטראקטיבית ללימוד מרחוק. בגלל הצורך בבידוד, היא נעשתה אמצעי הקשר בין המורים והמרצים לתלמידים (אגב, לא רק באולפן). היא עובדת דרך מכשירים

בקשה של צוות האולפן

חג הפסח הולך ומתקרב. זהו חג משפחתי ואנחנו מבקשים ממשפחות ביגור המוכנות לארח אנשים מהאולפן סביב שולחנם. זה יקל מאוד על בידודם ועל הרגשת הריחוק ממשפחותיהם. בנוסף לכך, כל משפחה המוכנה לפתוח את דלתה לפני סטודנט שלנו, גם זה עשוי מאוד לעזור. אנחנו מודעים לדילמה שבאירוח ומוכנים לעזור בכל שנידרש. כל היענות כזו תעזור לנו ולהם. הקשר יעשה בעזרת ארי ויעל.

את התלמידים ייצגה בשיחה אביגיל ממדינת וושינגטון. זו הייתה המדינה הראשונה בארה"ב, שבה התגלה הנגיף. אביגיל מנהלת בלוג ובו היא מספרת למשפחותה ולחבריה על רשמיה מחייה באולפן ובארץ. כשקוראים את הבלוג שלה מקבלים זווית אינטימית יותר על החיים באולפן ועל הרגשתם בצל הקורונה בארץ. בשבועות הראשונים הקורונה עדיין לא בפקוס של החיים שלהם אבל במשך הזמן, היא נכנסת וסוגרת עליהם... וצריך הרבה דמיון ויצירתיות כדי להישאר אופטימיים בבדידות הכפויה עליהם.

מתוך הבלוג של אביגיל גריס

הבלוג נכתב באנגלית. בתרגום הקטעים עזרה צפרה הלפמן ועל כך תודה לה.

9 באולפן: לא הרבה השתנה בהשוואה לשבוע הקודם. מישהו תרם לאולפן מכונת קפה, ויכולתי להרשות לעצמי להנות מקפה מצוין. על הר הכרמל פורחים המון פרחים. הימים האחרונים היו שטופי שמש, וזה סימן שהאביב הגיע לישראל. אימצתי חתול קטן וקראתי לו פיסטוק. גיליתי שוקולד מיוחד ומתוק. אני מתקדמת בעברית בעזרת חברים, וזה ממש עושה לי טוב. שמתי לב שאני זוכרת טוב יותר כשאני מדברת עברית. השבוע ניסיתי לאכול פלאפל וזה היה טוב. ארוחת הבוקר שלנו היא ארוחה של אלופים. בקיצור היה לי שבוע די טוב.

10 הכותרת: תל-אביב, פרידות, חברה חדשה לחדר

השבוע הזה היה עמוס בלימודים, עבודה ומה שביניהם. קודם כל שיחקתי עם תינוקות שזה בטוח הדבר הכי טוב בשבוע שלי. נסחפתי במתיקות שלהם. השבוע הכנתי קישוטים לפורים שיתקיים בשבוע הבא. ביום שני היו בחירות בישראל, וכל אחד מאיתנו קיבל חופש מהעבודה. אני ושותפתי לחדר הלכנו לטייל על הכרמל ועשיתי בלינצ'ס. ביום שלישי היה לי קצת עצוב. נפרדתי משותפתי לחדר. היא אישה מדהימה. אני מאוד שמחה שנפגשנו כאן. ביחד חווינו את שהותנו בישראל וצמחה בינינו ידידות נפלאה. היא עזבה, כיוון שהיא פותחת דף חדש בחייה, ואני שמחה בשבילה ומאחלת לה הרבה הצלחה בשלב הבא של חייה. במסגרת האולפן טיילנו בתל-אביב. לא הכרתי את העיר הזאת לפני כן, והיה נהדר לטייל בה. ביקרנו ביפו העתיקה. ארוחת צהרים אכלנו בשוק של תל-אביב ומצאתי גלידה

נהדרת. מוזיאון הפלמ"ח מאוד מצא חן בעיני. אם לא שמעתם עליו, פיתחו את גוגל וקראו את סיפורם המיוחד. בעת הביקור לא הרגשתי איך הזמן עבר. לאחר הטיול עזרתי לשכנתי החדשה לחדר להעביר אלי את חפציה. היא נראית בחורה מתוקה ואני שמחה שהצטרפה אלי כי טובות השתיים מן האחת.

11 הכותרת: פורים וקורונה

פורים הוא חג יהודי שאני אוהבת. זהו חג של תחפושות ומסורת. אני אוהבת לאפות ולאכול אוזני המן, אבל הכי אני אוהבת להתחפש. בערב פורים החלטתי לנסוע לחוף הים, כי מסיבות פורים בוטלו בגלל וירוס הקורונה. נסעתי עם אחד מחבריי באולפן ונהנתי מאוד. שמחתי קצת לצאת גם מהקיבוץ ולבלות עם חברים. ביום שישי האחרון היה צריך להתקיים חג פורים בקיבוץ והוא בוטל. האולפן אירגן מסיבה קטנה שהייתה כייפית. גיליתי על עצמי שאני לא כל כך בעניין מסיבות, אבל נהניתי בכל זאת. בגלל התפשטות הקורונה בישראל ממליצים לנו להישאר בקיבוץ ולעקוב אחרי ההוראות. כל הזמן מעדכנים אותנו על המצב ובאיזה פעולות לנקוט. דברים משתנים פה מהר מאוד, כדי לצמצם את האפשרות להידבק. נראה לי שאצא שוב להר, כי זה אחד המקומות שאליהם אני יכולה עדיין ללכת. אני עושה מאמצים להישאר חיונית. בשיעורים יש הרבה חומר, כדי שלמרות הקשיים נצליח להמשיך ללמוד. אני מתפללת שכל זה יגמר ונוכל לחזור לחיים הנורמלים. כרגע חשוב להישאר חיוניים ולרחוץ ידיים. אפיית העוגיות יצאה מוצלחת. להתראות בשבוע הבא.

12 מרץ הכותרת: הסגר ומלאכה

בשבוע הזה ישראל סגרה מוסדות והקטינה את אמצעי התחבורה, כדי להאט את התפשטות וירוס הקורונה. אבל ראשית אני רוצה להיפרד מכלבתי האהובה לולה. אהבתי אותה מאוד, והצטערתי מאוד לשמוע שהיא מתה.

כבר זמן מה שאיננו עוזבים את הקיבוץ ועכשיו לביטחוננו וביטחון האחרים גם כמעט לא עובדים. כשאנחנו בקיבוץ אנחנו מוגנים ואני מאוד מודה על כך לקיבוץ. בחנויות יש מלאי גדול של סחורה, נקי ותמיד יש ג'ל לשים על הידיים. בינתיים, עבור מדינת וושינגטון אני מתפללת שכל בני משפחתי וחבריי יהיו בריאים. למרבה הצער, היו יותר מדי נדבקים שם. תודה מיוחדת אני מוסיפה לכל הצוותים הרפואיים שעוסקים בהגשת עזרה רפואית דחופה, לנהגי משאיות ולכל מי שעובד קשה בזמן הזה. הרבה תפילות לחבריי בישראל. תודה ליעלי על האלכוהול ג'ל.

השיעורים או יותר נכון "חוסר השיעורים" שלנו בעברית. ביום ראשון טיילנו על הכרמל כמה שעות. זה היה יום טוב. מאוד נהנתי ולמדתי היסטוריה ועובדות על ישראל. אבל לא הרבה עברית. ביום שני נפגשנו עם מורים מהקיבוץ וזה היה נחמד. קיבלנו שיעורי בית ונשלחנו לחדרים. אחרי זה הלימוד בקבוצות התבטל. ביום שלישי קיבלנו קצת שיעורי בית, אבל לבושותי אני מודה שלא גמרת אותם. "ביה"ס במיטה" מחזיר אותי לימי היותי תלמידה בבית הספר בווישינגטון.

לבסוף נדבר על מלאכות. אנחנו תקועים הרבה זמן בחדרים. מהר מאד נמאס לי מהטלוויזיה, מהסרטים וממשחקי הווידאו. אני צריכה לעשות משהו עם ידיי. דבר ראשון קניתי חמר ועשיתי פסלון קטן. מאוד הייתי גאה על יצירתי הקטנה. תמיד אהבתי לצייר. קיבלתי מארי צבעים וצבעתי דפים, ועבורי זו הייתה חוויה טובה. התעניינתי בקיפולים אוריגמיים. חבר הלווה לי שטר כסף והראיתי לו איך לעשות עם זה פיל.

לאחרונה, כולם קצת במצב רוח ירוד. השבוע היה מאוד קשה לכל אחד מאיתנו. אבל אני כל כך מודה שיש לי את הטכנולוגיה שמשאירה אותנו בקשר משני צידי כדור הארץ. אני יודעת שזה קשה בגלל המרחק. תחזיקו מעמד תהיו בריאים ותרחצו את ידיכם. אוהבת אתכם אביגיל.

צו השעה במשרד הרכב

מה שאנחנו האזיז הצה

קהילה בימי קורונה

אוסף שיחות קצרות בכתב ובעל פה עם חברים ביגור ומחוצה לה

אנחנו בתוך אירוע היסטורי שאולי לא חווינו כמוהו. מחקרים וספרים עוד יכתבו וקורסים באוניברסיטה וסדרות לאין סוף על מה ואיך קרה. ואפשר גם להתמקד מיקרו, בהשפעת המשבר על האדם הבודד, הרגלים, תחושות, אסוציאציות, דאגות, תובנות ושאר המימדים הרגשיים והאינטלקטואליים, הקונקרטים והפרקטים, שחווה כל אחד ואחת. יבורכו כל אחד ואחת מהחברים שהסכימו להתראיין ולשתף. מי שעושה - תורם, ומי שעושה יותר - תורם יותר. שיחה וגילוי לב תורמים גם. ושיחה טובה ודברים של טעם ומשמעות, לאו דווקא ברומו של עולם, ניתוחי מצב והשקפת עולם, אלא ב"רק על עצמי לספר ידעתי", תורמת ומחזקת ומקרבת. צירפתי לשיחה חברי יגור ובני יגור שאינם ביגור וחלקם גם אינם בארץ. הם חלק מאיתנו. צירפתי לשיחה גם עובדים ביגור שאינם חברים, וצירפתי גם את ראנין משרעם, חברה קרובה של המשפחה שלי מזה שלושה דורות. כולנו באותה סירה. אשמח לצרף לשיחה הזאת שתהיה, מן הסתם, שיחה מתגלגלת בכמה יומנים, חברים וחברות נוספים, בכל גיל, ובכל שפה. הקורונה, כמו שאמרה אחת המרואיינות, עשתה משהו טוב לשיחה בינינו, שווה לנסות.

רחל סלע - כיף בבידוד, זמן לצאת לפנסיה

חזרתי מטנריף. שם כבר פרצה המחלה. המשפחה היתה בלחץ "תחזרי, תחזרי". המשכנו את הטיול כרגיל. לא הרגשנו שם כלום. הקרנבל התקיים, אנשים לא חבשו מסכות. בגלל ההיסטריה חזרנו. אמרו לנו במשרד הבריאות שלא צריך בידוד, למחרת כבר הייתי בעבודה. יומיים אחרי זה הגיעה ההודעה להיכנס לבידוד שבועיים. בזכות הווטסאפ אתה לא ממש בבידוד. הקבוצה שהיתה בטנריף המשיכה כל הזמן להיות בקשר. פחדתי שהדבקתי מישהו, כי לא נכנסתי ישר לבידוד, אז כל הזמן התקשרתי לבדוק בקבוצה. אף אחד לא חלה. בקבוצות אחרות כן חלו.

בידוד נהייתי מאוד. ממש מכל רגע. פעם ראשונה שאני "בחופש - עם אישור!" אמנם המשכתי לעבוד מהבית, תברואה זה "ענף חיוני", צריך להמשיך להוציא אשפה ולפנות גזם ביישובים, אבל התפנה לי הרבה זמן שניצלתי אותו לנקיונות פסח, ולא היה לי רגע של שיעמום. התובנות מכל זה - **שזה הזמן לצאת לפנסיה.**

משהו שהשתנה בשגרת הבית? על פי ההוראות הפרדנו חדרי שינה, כלי אוכל, בית שימוש ומקלחת. אני המשכתי לבשל, כי גם ככה אני כמעט לא מגיעה לחדר האוכל, ברק עשה קניות. הכי קשה זה לא לראות את הנכדים, למרות הסקיפ.

משהו שהשתנה בשגרת העבודה? בינתיים אין שינוי בכמויות האשפה. אני מצפה שאחרי הגשם יהיה יותר גזם, ואולי קצת יותר אשפה בגלל הנקיונות.

ביטוי או מילים חדשות בשפה: בכל חור נכנס הקורונה, לא מדברים על עזה וכלום, רק על הקורונה.

חוויה מיוחדת: אני קמה בבוקר ולא בלחץ לעבודה, זה הדבר הכי טוב שיכול לקרות לי. לא רצה למקלחת. נשארתי בפיזימה. אך אחד לא ידפוק בדלת. נרגעתי. הכול ברילקס. לא רצה לשום מקום. הבידוד זה הדבר הכי טוב שקרה לי.

משהו שעצוב לי שהתבטל: החופש להסתובב, לטייל, לשוטט ברחובות לקפוץ לנכדים. השופינג בקניון, הגיהוץ של כרטיס האשראי.

יגור היפה: העדכונים בקבוצות של המזכירות, הטלפונים שהגיעו

מהמזכירות ומהמרפאה לשאול מה נשמע, וגם מסתם מחברים. חלוקת הפרחים לחברים, השידורים המיוחדים. **מפריע לי:** לקום בבוקר ולגלות ששר המשפטים סגר את בית המשפט העליון. כמו בתורכיה.

הדאגה הגדולה: שימותו אנשים. מזכיר לי את "הפוליו" כשהייתי ילדה. כמו בסרטי מד"ב. מי חשב שזה יקרה לנו. **תקווה:** שהכול ייגמר מהר ונחזור לשגרה. אני מאמינה שכך יהיה.

שלומות מאוסטרליה, היבשת הרחוקה. לאור מתקפת הקורונה העולמית, אפתח לכם צוהר לאותה מחלה ואיך היא פוגעת ומזיקה לכול ביבשת הרחוקה. איריס רעייתי עובדת בחברה טכנולוגית. מיום שלישי השבוע, החברה שלחה את כל העובדים לעבוד מבתם. בסוף השבוע שעבר בוטלו משחקי הכדורגל האוסטרלי בכל היבשת ונלקחה חלק ניכר ממקור פרנסתי, שברובה מבוססת על צילומי וידאו של ארועי ספורט. שלושת ילדינו הבוגרים עובדים בעבודות שלעולם לא יוכלו בלעדיהם (שיטור ותשתיות).

אותם ארועי "אימה" במרכזי הקניות, לצערי, לא פסחו על מלבורן. מדפים ריקים בכל מקום, פחד של הלא נודע. חלק גדול מהאוכלוסיה התעורר בלי מקום עבודה ובלי יכולת לשלם עלויות חיי משפחתו. אדם קשיש, מפוחד ומייבב, סיפר לי במרכז הקניות, כי התמונות של המדפים הריקים ומחטף המוצרים החזיר אותנו לתקופות אפלות ברוסיה. כל טוב ובריאות לכל בית יגור.

גי'א עובדיה (מלבורן אוסטרליה) - הפחד מהלא נודע

של בני ז"ל ורחלה תיבדל לחיים ארוכים, נשוי לאיריס, אח של אופיר, יובל ואורלי, עוסק בווידאו.

אורלי זעירא - כל אחד מאיתנו יכול להיות...

בעוונותיי, בעברי הייתי מנהלת חנות ספרים מספר לא מבוטל של שנים. אגף ספרי המד"ב תמיד היה מטופח, ואפשר היה לדעת בקלות מי נכנס כדי לשקוע בעולם בדיוני שהציעו המדפים האלה. עיניים משולהבות, בדרך כלל אנשים שהחברה מקטלגת כמוזרים, מתאימים לכל סטיגמה אפשרית שאתם מציירים בראש. חנוניים, עם משקפיים, שחוטמים תקוע רוב הזמן בספר. קלאסי. לעיתים, הייתי שומעת שיחות שלהם על עולם מומצא, מציאות אחרת, מטאור שפוגע, כדור הארץ משתנה ומשנה את החיים של כל הנמצאים בתוכו, מיליוני הרוגים ותיעוד של הניצולים. רוב השומעים היו מגלגלים עיניים וממשיכים לענייניהם הארציים, השגרתיים, המשעממים.

התמימות והלא מבינות שלה. לא תשובות שהייתי רוצה שהיא תחשף אליהן. כי זה מבהיל. גם אותי זה מבהיל, הסרט הזה שנכנסנו אליו, למרות שלא ביקשנו. מתגעגעת אפילו לדאגות היומיומיות שלי. לחלום על הבית ההולך ומתהווה, לחכות ליום שישי המפנק. הכול מרגיש לא קשור וחסר ודאות. מתגעגעת לאמא, לסבתא, לחמתי, אבל מעדיפה אותן בחיים אחרי שתיגמר התקופה ההזויה הזו. סבתא שלי עברה את השואה. היא אמרה שהתחושות מזכירות לה את מה שהרגישה אז. חוסר ודאות ופחד קיומי. אני כל יום עושה צילומי מסך של התראות מוזרות שאני מקבלת בטלפון שלי: "אסורה רחצה בים!" "שב"כ החל לעקוב אחרי חולי קורונה!" "נוסע הפר בידוד וברח ממיון!" "שערי הקיבוץ נסגרים לאנשים מבחוץ!", כדי להאמין לעצמי שחייתי בתקופה כזו, תקופה שתכנס להיסטוריה האנושית. יום אחד ילמדו עלינו בשיעורי הסטוריה, אני מקווה שיהיה את מי ללמד.

מודה שהמחשבות על מציאות אחרת תמיד שלהבו את דמיוני, אבל להתעורר בבוקר לעולם שהמציאות בו כאילו לקוחה מתוך אותו מדף ספרי מד"ב - מרגיש כאילו מישהו לקח את המשאלה שלי קצת רחוק מדי. לפעמים, במהלך היום, אני נעצרת כדי להתבונן במתרחש סביבי, והראש כותב את הסיפור אוטומטי. מרגישה כמו הגיבורה בתסריט שנכתב מדי יום, מדי שעה. תסריט לא אמין במיוחד, למתבונן מבחוץ. חרדות קיומיות מקבלים עכשיו משמעות חדשה, מפחידה. מסתובבת בקיבוץ והראש שלי רץ במחשבות - אולי החבר שמתקרב אלי עכשיו הוא פצצת קורונה מתקתקת? אולי החברה שיצאה עכשיו מפתח דלתה מפרה בידוד? גם הבית מרגיש כבר לא בטוח. כלום כבר לא בטוח, והילדים... פתאום, ביום אחד, נתלשו מהשגרה הכה מבורכת, נתלשו מהמציאות אותה מכירים מתמיד, והקטנטנים לא באמת מבינים, לא לגמרי, למה אמאבא מדברים איתם בלי הפסקה על נטילת ידיים, ואיפה הגנתת והחברים? מעיין שלי כל בוקר קמה ושואלת בתקווה אם נלך היום לגן, וכל בוקר אני מאכזבת אותה מחדש, ואין לי תשובות לשאלות

אילנה שטנגל - יש גם יופי בשקט החדש וההכנות למסיבת ה"אפטר-קורונה"

שינוי בבית - גמישות.
בעבודה - איסור כניסת משפחות. החשיפה של
הדיירים לטכנולוגיה כגון הווסטאפ. הבית
יותר שקט, אבל חשים את הפחד מהנגיף.
בשפה: "ריחוק חברתי", "2 מטר".
חוויה וזיכרון - ההודעה לדיירים שהמשפחה
לא תוכל לבקר ואין תאריך סיום, ואת
הקושי בשלוח את ההודעה הזו למשפחות.
עצוב שהתבטל - פסח לדיירים.
משהו יפה ביגור בזמן זה - השקט.
יתרונות המצב החדש - מיקוד כאן ועכשיו.
תובנה - הכל רגעי.
הדאגה הגדולה - לעבור את התקופה במינימום נזק לדיירים
או לצוות.
תקווה - מסיבת "אפטר-קורונה" מושקעת ושמחה עם
הדיירים, המשפחות והצוות.

אסתי זך - תודה לכל הצוותים שפועלים

המציאות החדשה בה אנו נדרשים להתמודד
עם התפשטות נגיף הקורונה מציבה בפני
כולנו אתגרים מורכבים. לילדים שלנו
פי כמה. השיגרה, בתי הילדים, החוגים,
התקהלויות חברתיות מכל סוג כולם
הופסקו.
כל אחד בתחומי מנסה לייצר פתרונות
יצירתיים ומגוונים באמצעים הטכנולוגיים.
כך יזמה והזמינה המורה לפסנתר, ורה, המלמדת
במרכז מוזיקה את התלמידים לשיעור מקוון של 45
דקות דרך הווסטאפ.
אנחנו, במשפחת זך, מודים לצוותים, להנהלה שבזמנים
אלו זמינים ונותנים מענים נרחבים בכל תחום.
מאחלים לכל בית יגור בריאות וימים טובים.

תודה לעודד קוטליאר (מתוך "חצר יגור")

רציתי לשבח כאן את עודד קוטליאר ואת כל ענף הרכב על דאגתם לשלום כולנו.
באתי היום לקחת מפתח עם כמה מטליות ניקוי בשקית ניילון בכיסי והנה, לשמחתי,
אני מוצא שבחדרון המפתחות יש בקבוק של אלקוג'ל ובקשה מנומסת מכל משתמש
לשטוף ידיו פעמיים: פעם אחת לפני נטילת המפתחות ופעם שנייה אחרי החזרתן.
כל הכבוד!

אגב הבקבוק מודבק למדף, אתם יודעים למה? כך שאין כאן שום בעייה כלכלית משמעותית. יש כאן נוהל פשוט
וקל להתקנה, וטוב היה אם יושם גם בכניסה למוסדות צריכה נוספים. בראש וראשונה בחדר האוכל, במרכזית
ובכלבו, אבל גם בכניסות למרפאה, לבית בר יהודה, לבית אחווה, לבתי ילדים ועוד ועוד.
ובאשר לנו החפ"שים - הבה לא נתעצל ונשים כל אחד ואחת מאיתנו בקבוק אלקוג'ל בכניסות לדירותינו, ובא
לציון גואל!

בשפה: "סגר כללי/עוצר", מזכיר נשכחות מהצבא.

חוויה: ההתגייסות של חברי יגור, של המנהלים, של אנשי המקצוע, של אנשי החינוך, של קהילה שלמה שלא שכחה ערבות ועזרה מהן.

עצוב לי שהתבטל: הוודאות, כמה שיש כזאת במדינת ישראל. הנחיות חדשות כל יום שצריך לתרגם לפעילות בקהילה.

במדינה: החשש שבחסות המשבר ייעשו צעדי אל חזור שיפגעו בדמוקרטיה שלנו.

דאגה: בריאות המשפחה, בריאות החברים והקהילה. שנדע לאזן את צורכי הקהילה. לקיים את המתח בין בריאות הציבור לאורח חיים תקין. שהקהילה שלנו לא תישבר. שיעבור בשלום על כולנו.

תקווה: שיחלוף המשבר. שנצא מחוזקים כקהילה, כמשפחות וכפרטים.

בועז אוחנה - מתגעגע לוודאות

השתנה בבית: כולנו ביחד מהבוקר ועד הלילה. מצד אחד החוויה והגיבוש המשפחתי נהדרים. מצד שני, כל אחד צריך את המרחב והשגרה. מורכב. **בעבודה:** הכול השתנה... צריך לאזן בין הבית והעבודה. לתת מקום לכל אחת ואחד. להיות זמין, לקבל החלטות מהירות. השוטף נדחה קצת.

נואית סלע - ווסט הרטפורד, קונטיקט, ארה"ב

כנסתי הערב לקחת את האוכל שהכנתי לבן שלי בהזמנת take away מאחת המסעדות שהוא הכי אוהב, צילי. המסעדה היתה ריקה, כי ההנחיה החדשה בקונטיקט (ובעוד מלא סטייטס בארה"ב) אוסרת על מסעדות לארח אנשים, מותר רק לקנות אוכל להזמנות החוצה מהמסעדה. למרות שידעתי שהמסעדה תהיה ריקה, עדיין מראה המסעדה הריקה עורר בי התפעלות והערכה. ברור לי שכל הבהלה של הקורונה לא היתה יכולה להתקיים, אם לאנשים לא היה מאוד אכפת מאנשים אחרים, שהם נמצאים איתם במערכות יחסים. האמירה הזאת היא כל כך מובנית מאליה, עד כדי כך שזה מרגיש לי מגוחך לכתוב אותה, מאידך, האמירה הזאת היא בחזקת אבן הפינה לכל הטוב והבלתי מובן מאליו המתרחש סביב המגפה הזאת. מגפת הקורונה שמה לנו את כל מה שבעצם מאוד חשוב, והפך למובן מאליו שכמעט ונשכח, בחזרה בפסגת סדרי העדיפויות. יש עדיין אנשים שמרשים לעצמם להתנהג כאילו אין מגיפה בעולם. האנשים האלו הם היוצאים מהכלל שמעידים על כלל האנשים בעולם, היוצאים מגדרם להגן על החברה שבה הם חיים, תוך כדי שמירה על הנחיות שלא משרתות אותם באופן ישיר.

שלהם, ממש לא מתוך כוונה רעה, נחלשה ודהתה ופתאום עכשיו חזרה לעוצמתה וזוהרה. ביטויים כמו: תרחצי ידיים, שמרי מרחק, תשארי בבית, אחריות אישית. הכול קשור. המסר הנפלא הזה היום (סביר להניח שגם מחר ומחרתיים) יותר מתמיד מעצים את חיי. הכול קשור! עד כמה שקראתי ולמדתי וירוסים לא מתקשרים. וירוסים מתקיימים (הם אפילו לא באמת חיים) זה בצד זה. בני אדם כן מתקשרים

ההענות האנושית העולמית הזאת, לפעול לעתים כאילו בניגוד לטובת עצמך, מאוד מרשימה ומעודדת אותי. מעודד אותי לראות אנשים בכל העולם פועלים מתוך הדחף להיות טובים וישרים ולא מהדחף לדאוג רק לעצמם. נפלא בעיני שכל "המצב קורונה" הזה לימד את כולנו לדבר בשפה אחת בת שתי מילים. אני מאוד אוהבת ביטויים בני שתי מילים. "מצב קורונה" מדגיש ביום-יום שלי ביטויים שהמשמעות

לי, כמו ליגורניקית אמיתית, שבזמן שהכול קשור, המרכז של הכול זאת יגור. אני מאחלת לכל בית יגור שמחה רבה ובריאות שלמה.

ובני אדם חיים זה עם זה. אתמולף כשהבן שלי שאל אותי מה הדבר שהכי חשוב לעשות בתקופה הזאת של הקורונה, אמרתי לו שאני חושבת שיותר מכל דבר אחר כל אחת ואחד מאיתנו חייבים לשמור על תקשורתן שנה תמיד על קו אחד שמחובר בין שתי נקודות, יושר וטוב לב. נבו הסתכל עלי טיפה משועמם ואמר "אמא, זה מה שאת תמיד אומרת, אולי תחשבי על משהו חדש".

הקורונה לא חידשה לי כלום, הקורונה רק הדגישה ומדגישה לי מה שבעצם למדתי מאמא שלי זכרונה לברכה, שהסבירה לי על מעגל החיים הרבה לפני שמופסה הסביר אותו לסימבה, ומאבא שלי האהוב, שהסביר לי שוב ושוב איך פיון אחד קטן יכול להציל את המלך, ומהמטפלת הנפלאה שלי בבית הכולל, שרה'ילה קלוג, שבמקום לשתות קפה כשאנחנו נחנו בצהריים, דאגה לתת לכל אחת ואחד מאיתנו שיעור פרטי: שהמרכיב הכי חשוב בקיפול כביסה הוא תשומת לב לפרטים, ומנעמי שמשי שלימדה אותי את פונדק הרוחות, ומיונינה דור שבכלל מבלי לדעת את זה לימדה אותי לקרוא בתנ"ך סתם כך להנאתי, ומהבת שלי שחזרה לארה"ב (לפני התפרצות הקורונה) אחרי שעות ארוכות בבית החולים ליד סבתא שלה, ומיד קנתה לעצמה כתובת קעקע של אמא יעל נושקת קרניים עם הגדי שלה... הכול קשור.

הקורונה מדגישה להפליא את המובן מאליו, שהכול קשור. וכשהדגש הוא על "הכל קשור", אנשים באופן טבעי דואגים למערכות היחסים בהן הם קשורים יותר מאשר לעצמם. כשהידיעה שהכל קשור יושבת בפסגת המודעות, אז מיד כל מיני "וירוסים" כמו שינאה, גזענות, זלזול, התנשאות, רמאות, שתלטנות רדיפת בצע, נקמנות ובעיקר ניכור, נכחדים באופן טבעי. לאחרונה, הרבה יותר מתמיד, אני מגלה אחריות אישית, נשאת בבית, רוחצת ידיים, שומרת מרחק ומברכת על כך שהכול קשור. וכמובן שברור

הקיבוציים. סוף סוף יש לי לגטימציה לא להתחבק שעה שאני פוגשת באנשים שונים, ואני לא נחשבת כנכה רגשית.

הקורונה היא גם שעתה הגדולה של הפולניות: "אנחנו נשב לבד בחושך..."

הקורונה היא הגרסה המודרנית של המנהג האסקימוסי, לפיו הבן הבכור לוקח את הוריו עם הגיעם לגיל 70 לקרחון או אל פסגת הר ומשאיר אותם שם. אולי האנושות לא יכולה להכיל בתוכה אנשים מבוגרים.

שאוּלי לא צריך להילחם כל כך במסכים ובניידים, כי תראו איך הם מצילים אותנו עכשיו - ואולי בזבזנו זמן חינוכי רב בשאלת הניידים...

ואולי לא צריך גם בתי ספר, כי אפשר ללמוד גם מרחוק. כשגם בגילי המופלג - אני עדיין יכולה ללמוד תוכנות טכנולוגיות חדשות ואפילו נהנית מכך...

שעצוב לי מאוד שלא יהיה סדר קיבוצי השנה ואולי גם טקסים קיבוציים נוספים.

ואולי אמא שלי טעתה, כאשר חינכה אותי ללכת לעבוד בכל מצב, וגם אמרה לי שקצת חום, שיעול ונזלת אינם תירוצים מספיקים בשביל לא ללכת לעבודה, ואולי טעיתי גם אני בכך שהעברתי מסר זה לילדי...

וגם כמה אני אוהבת לעבוד, להיות בקשר עם ילדים, ללמד, לשוחח, וזהו למדנו את המסר - בואו נחזור כבר לשגרה.

יעל ס"ט רשף - דברים שאני לומדת מהקורונה

הקורונה היא שעתו הגדולה של החינוך הקיבוצי - לא לחבק ולשמור על ריחוק גופני, אפילו לחיצת יד היה מנהג זר לחיינו

יעקב ברומברג - הלב מתכווץ מהפגיעה הכלכלית בחברים

של שושנה וטוביה זי"ל, אח של צביקה ואיציק, יבדלו לחיים ארוכים, גר בתל אביב (מחזור ל').

השתנה בבית: איילת הצעירה, כיתה ט', כבר שבוע בבית. נילי אשתי שעובדת ב"מטריקס" (חברת מחשבים) הנותנת שירותים לבנק לאומי, קיבלה אתמול בערב הודעה - לא תבוא לעבודה עד סוף החודש.

בעבודה שלי במכבסה: למזלנו עדיין עובדים. מרגישים היטב את הירידה בעבודה. מתפללים ומקווים שנביס את הנגיף ונחזור לשגרה ברוכה.

רגע שאזכור: רגע שחוזר על עצמו: הלב מתכווץ לשמוע מקולגות, עצמאים כמונו, על המשבר בעסקים.

עצב ביטולים: הכי עצוב שהתבטלו כל ארועי הספורט, ולפריק ספורט כמוני מכה קשה.

מטריד: הניצול הבוטה של המצב על ידי ראש הממשלה.

בנוס: התחלתי לקרוא יותר.

דאגה: עדיין מרגיש כמו סרט אימה עתידיני. דאגה גדולה לכל המבוגרים, פרנסת כל הנזקקים.

תקווה: שנעבור את המשבר במהירות. בריאות לכולם. שנלמד לשמור יותר טוב על המקום הנפלא שאנחנו חיים בו.

ענת עוגן - זמן למחשבות

הוצאתי לחלי"ת.

יד למגינים בו אני עובדת מזה 23 שנה... נסגר לימי קורונה.

עולמי השני, השירה, שממש בפריצה בחודש מרץ היו אמורות להיות לי 8 הופעות...

עם יונה טפר, עם אלכס בהפעלת שירה ועם "פינה בעמק"... הכול בוטל.

אז זה המצב.

בונה את יומי כמו פנסיונרית טרייה.

משתדלת לצעוד לרגלי הכרמל הפורה, כל יום.

מתכופפת בגינה ומעשירה את המשתלה.

סדרות מצויינות שאוהבת, והכורסה כבר לא נוחה... כי כמה אפשר לשבת.

הגיעו לידי ספרים טובים ("הלבד הגדול" על אלסקה, "הצמח").

מארגנת בביתי פה ושם: מזיזה ממקום למקום, לזרוק... עוד לא.

טלפון לקרובים ולמשפחה, ושעה ביום עם גיל שבניו יורק ובשירה לדן ואלונה הקטנטנים שלומדים להביט על מסך הטלפון

ושמישהי מוזרה וקצת מוכרת... שמציצה אליהם ומזמרת...

שוקי עובד ונפגשים רק בחציו השני של היום.

כך שבזוגיות זה די בשיגרה, חוץ מזה שלא יוצאת בערבים לעבודה להופעות.

מטבעי אוהבת חדשות ותמיד בעניינים... אז די צמודה.

ובראש... מה הלאה איתי.

ובעיקר מודאגת מהפרנסה שלי. כי אין.

אין ספק שזהו זמן למחשבות.

אנא טוים
לשרה ואהוד כוכבי
ואלבי בני המשפחה
להלאת הנכד ריו
בן אמור ואי

אנא טוים
למימי ויואב ארטמן
ואלבי בני המשפחה
להלאת הנכד שי אי
בת לשירי ודורי

תמי עוז - יש דבר כזה "חיבוק קורונה"

בעקבות הקורונה נשארתי בבית, סגרו את הגן. אני נהנית להיות עם הילדים שלי, והייתה אווירה נעימה של חופש, יחד עם מזג אוויר מפנק, ולפתע הבנתי שצריך להדק את החגורות ולהישאר בבית. הילדים נשארים בבית, מנסים לנהל שגרה עם מצב רוח חיובי. כל אחד בזמנו פותח את המשימות הלימודיות שלו.

עודד עובד ומפעיל את חדר האוכל במצב לא שפוי. אני כגננת קיימתי שידור מקוון לילדי הגן. היה שידור מוצלח, עלו ילדים רבים יחד עם ההורים, סיפרתי להם את סיפור יוסף והשלכתו לבור, אמשיך כל יום עם סיפור אחד. תגובות ההורים היו נהדרות.

ביטוי שגור חיבוק קורונה, חיבוק מרפקים. היו לנו ישיבות גננות, בהן כל אחת העלתה רעיון כיצד ניתן לשמור על קשר עם הילדים וההורים. וכן זה עצוב לראות גן סגור. אני מנסה לראות את הטוב ואת החיובי, אז... רמת זיהום האוויר בעולם ירדה.

יותר ישראלים נמצאים בישראל. יש עזרה אחד לשני.

אני מייחלת לכך שנחזור לשגרה ברוכה, שנחזור לסדר יום בו ניתן לחבק, לשחק בהנאה. בינתיים מנסה להוציא את המיטב מהמצב, הגינה כבר מסודרת ואין עשבים ברובה.

הפעלת בתי הילדים בקבוצות קטנות. הייתה התגייסות מאוד יפה של הצוות וגם ילדים, לנקות את בתי הילדים, לחשוב על תוכניות ואופי העבודה בקבוצות קטנות, לדייק בחלוקה לקבוצות, לתקשר להורים ולהיות מוכנים ליום רביעי לפתיחת המערכת. לצערי, הכול התבטל עם הודעת משרד הבריאות על הגבלות התנועה, אבל היו ביום הזה רגעים שמאוד חזקו אותי. **עצוב לי שהתבטל:** חיי היום יום שלנו, המפגשים החברתיים.

אורנה חגי - כרגע בפול גז של עשייה

השתנה בבית: נכון למועד כתיבת שורות אלה עפר ואני עדיין הולכים לעבודה מדי יום ואני עובדת. מה שכן, בשבוע האחרון שלושת הילדים פתאום בבית (כל אחד מסיבותיו), מה שלא קרה הרבה בשנים האחרונות. ואלה חלק מנקודות האור שאני בוחרת לראות במצב הזה.

ובשגרת העבודה: בחינוך החברתי - הכול! אנחנו עובדים על תרחישי עבודה המשתנים מדי יום. עוד הספקתי להכין את עצמי לקראת סיכום חופשת פורים ולהעלות הילוך לקראת פסח, ובבת אחת הכול השתנה. בשבוע שחלף הכינו צוות המדריכים בעזרתי תוכנית עבודה למפגשים של 29 ילדים, אחר כך לקבוצות של עשרה, ולצערי לקראת סוף השבוע נאלצתי להוציא את רובם לחליית, ולהתחיל להתכונן לאופי שמירת הקשר עם הילדים ההורים והמדריכים מרחוק.

השתנה בשפה: חליית, התקשרות מרחוק, אפילקצית ZOOM.

רגע שאזכור: כרגע אפשר לסכם רק את השבוע החולף. ביום שלישי 10.3 עבדנו כולנו באנרגיות מאוד גבוהות לקראת

יפה ביגור: ההתגייסות העצומה אחד כלפי השני, המתנדבים הרבים, האכפתיות הרבה בצוות צחי המורכב מבעלי תפקידים שעושים עבודת קודש באחריות ומסירות רבה.

ציפיה מעצמנו: מקווה שבביל כולנו שנצליח לאסוף לעצמנו את נקודות האור, שנשמור אחד על השני כקהילה תומכת, נתגייס לקהילה, נתרום ונתרם לעצמנו ולקהילה.

ובארץ: רגעי הסולידריות החברתית מרגשים, הפוליטיקאים שממשיכים בשלהם מרגיזים ממש!

ואני בכל זה: כרגע בפול גז של עשייה, לא מפסיקה לחפש את נקודות ההתפתחות והחזק במצב הזה. אני חושבת כל הזמן איך אני שומרת על הצוות שלי ומגייסת אותם לעשייה ואנרגיות טובות, גם אם לא ניתן לתגמל אותם, מהי הדרך הנכונה להגיע אל הילדים ולתת מענה לצרכי ההורים.

שאלות ותובנות: אני מאמינה, שאם נמצא ב-MOOD של עשייה בכל המעגלים, נצליח לשמור על עצמנו ולהתפתח. גם במעגל האישי, מעגל העבודה והקהילה.

דאגה: איך אני לא מפספסת אף אחד מהאנשים/ילדים עליהם אני אחראית ומצליחה להגיע בצורה הכי נכונה לכולם. כמה זמן נצטרך להיות במצב הזה וכיצד נצליח להתרומם לאחר שיחלוף.

תקווה: הקורונה תחלוף, אנחנו נישאר ונצא מהמצב הזה בעמדה טובה יותר מזו שנכנסנו אליה!!!

תמר יזרעלי חסון

מנהלת המרפאה ביגור. בת שישים. גרושה עם 4 ילדים ושלושה נכדים. גרה בטבעון. אוהבת יוגה, שירה, מוסיקה, לרקוד וכמה שיותר לטייל בארץ ובעולם. נולדתי בגבת, דור שלישי למייסדים יודקה ובתיה הלמן, חמישה אחים ואחיות, האמא והאחים עדיין בגבת. אחרי הצבא למדתי סיעוד ב"הדסה" עין כרם, ומאז עובדת כאחות, 35 שנה.

השתנה בבית: שלא פוגשת את הנכדים. חוזרת הביתה מהעבודה, מקלחת ארוכה מהרגיל, במקום הנכדים והחוגים יותר זמן לטיולים בטבע, ליד הבית, ממש מתחת לבית.

השתנה העבודה: המיגון - לעבוד עם מסיכה וכפפות כל הזמן. הרבה פחות אנשים מגיעים ומעדיפים להתייעץ בטלפון. זה פחות טוב מאשר לשבת פנים אל פנים, אבל הכרח הימים האלה.

בשפה: "שמור מרחק". מעבר למילים האקטואליות אני מרגישה שבגלל ההתכנסות בבתיים ובמרחב המוגן, השפה יותר אישית ויותר ממוקדת ומדוייקת. פחות סמול-טוק, ויותר תכלס - גם ברמה הרגשית והקיומית. **רגע מיוחד:** ההלוויה של עליזה פרגר. חששתי שיהיו מעט אנשים. הופתעתי לראות שהרבה אנשים באו. שהספדים היו מכובדים ומרגשים.

עצוב לי שהתבטלו: טיולי הגמלאים ביגור.

מצפה: הקפדה יותר גדולה ביגור על התנהלות נכונה - שהחברים המבוגרים פשוט לא יגיעו לחדר האוכל, למרכולית ולכלבו. אם אין ברירה שיהיה במרחק סביב

ובהקפדה גדולה.

ובארץ: קטונתי. עושה את המיטב בדקל אמותי.

בנוסחים: זמן פנוי, יותר פנאי לעצמי, להסתכל פנימה לעשות חשבון נפש, להסתכל על "חוסר הוודאות" בעניינים ולנסות לזקק את הארעיות בחיים לתובנה ולהחלטות חדשות.

דאגה: מהתפרצות של המחלה ואובדן השליטה.

תקווה: שנעבור את זה ברכות כמה שאפשר. שכל הדברים היפים שקורים עכשיו ישארו ולא נחזור מהר מדי למה שהיה.

דניאל רביב - חיילת מהבית

השתנה בצבא: אני חיילת שנשארת בבית עד הודעה חדשה - הזוי! אני עובדת מהבית על תכנים צבאיים שמעולם לא קיבלתי רשות לעבוד עליהם מהבית.

כל שעה בערך יוצאות לי מהפה המילים "איזה הזוי זה הקורונה הזה".

השתנה בבית: פעם ראשונה אחרי 10 שנים, אבא ישב וראה טלוויזיה שש שעות ברצף!
עצוב: שהתבטל הפורימון.

יפה לנו: יפהפה לראות את עזרה הדדית שקוראת גם בתוך יגור וגם ברשתות החברתיות. שעוזרים לחלשים, שהזמרים עושים לייב בזאפה בגלל המצב.

בנוסחים: התחלתי ללמוד לפסיכומטרי כי יש לי זמן.

דאגה: המצב הכלכלי.

תקווה: שמערכות כמו חינוך, בריאות וזיהום אוויר יקבלו טוויסט חיובי ותשתנה כל דרך הניהול שלהן.

רנין ג'עפרי - איך זה נראה ומרגיש בשפרעם

בת 44, פרודה, אמא לשלושה ילדים, נולדה וגדלה בשפרעם. עוסקת בחינוך. לומדת תואר שני יעוץ חינוכי באורנים.

הקושי הוא להגן על הילדים הפרטיים שלנו וגם התלמידים בבית הספר, שלא ייוצר פער, לעשות את כל המטלות. עכשיו נזכרים שהילד באמת במרכז, ולא הציונים וההישגים. התלמידים שמחים, ההורים לחוצים בלהיות המורים הפרטיים של ילדיהם, שזה בנוסף לצרות והדאגות האחרות והפרנסה, אף אחד לא הכין אותם לחופשה הזאת.

הכאוס עכשיו יהפוך לשגרה, עם מילים חדשות, "פנדמיה", "בידוד", הזמן מוגדר ביחידות של שבועיים. גיל 60 קיבל משמעות אחרת: סכנה, רגישות יתר, פחד מוות, זהירות ודריכות עד שהמצב יתבהר.

כך זה באירועים כאלה, כמו בזמן במלחמה, פתאום נאמרים המון מושגים צבאיים, וחשובי היום הם בין אזעקה לאזעקה. או כשחולים, פתאום יש זירגון של שמות תרופות וטיפולים והימים נספרים בשעות ביקור. או בטויל בחו"ל, כשהשגרה נמדדת בין ארוחות ושמות של מקומות נאמרים במבטא מקומי. ואז, ברגע אחד, כשנגמרת המחלה או הטיפול, כשיש הפסקת אש או עולים על המטוס הביתה, השגרה שנוצרה, החיים שלרגע היו, נעלמים כלא היו ואנחנו כבר חזרה בסדר הישן, המוכר. ולרוב אנחנו מגלים שהחיים שנדמה שנעצרו - המשיכו, כי אנחנו החיים, ומה שהשתנה זה רק איך אנחנו חיינו אותם. יש בזה חוסן.

בימים אלה אני מדמה לעצמי שעוד מעט כך זה ירגיש. בסוף האירועים האלה נשכח את המילים ששגורות כעת בפינו ומדדי הזמן יחזרו להיות של קצב חיינו ומדי פעם נגיד - "זוכרים אז כשהייתה קורונה?" בכאוס הזה גם זה מעודד.

(אבא של רנין, מוחמד ג'עפרי, היה בקשר קרוב עם דניק רביב. כשפרצה מלחמת ששת הימים, בא ליגור ואמר: "הנה המשאית שלי, תחזירו אותה אחרי המלחמה." משפחת רביב נשארה בקשר קרוב כבר שלושה דורות).

תמונת השער: איל שריג העלה

את הרעיון לתפור מסכות באגרטל לאור המצוקה והחוסר. פנה לללה שניידר "באגרטל" בשאלה אם אפשר. ללה הסכימה מיד. לא היה צריך להזמין חומרים, כי יש בדים במלאי, עודפים ממפעלים שמקבלים בחינם. החוטים (שרוכים לבנים כאלה) מגיעים מכפר חסידים, הספק מביא לשער וללה אוספת עם האופניים. 4 חברות (שמעדיפות להישאר בעילום שם) תופרות. ב-4 ימים ראשונים נוצרו 250. חלק הועברו ללגין וחלק לכלבו. בכלבו אזלו כל המסכות ביום אחד. הייצור תוך הקפדה מלאה על כללי זהירות והיגיינה. בינתיים הכול בתכלת. אם וכאשר ייגמר מלאי הכד, יהיו צנעים מן הסתם. המסכות לשימוש רב פעמי, אפשר לכבס ולהשתמש שוב. שאלה לללה, "את משתמשת?" "ברור".

לבידוד מרצון, לקוות ולהאמין שבמקרה שאזדקק לה, מערכת החיסון שלי תעמוד בעומס. כל השנים אני עמל לשמור על כושרי, מחפש דרכים לשמור על הבריאות, עכשיו מתקרבת שעת המבחן. כשהייתי ילד אמרו קרובי העירוניים ש"קיבוץ טוב (רק) לילדים ולזקנים." היום אני מברך על כך ורואה בזה יתרון גדול. עם כל הסערה שבחוץ, נראה לי שחיי הקהילה שלנו בקיבוץ הם הבטוחים והטובים תמיד, ובעיקר בשעת גורל זו.

ביום ההולדת בזמן הזה, כשהכחש בךש המושמע מכל כלי תקשורת, המזהירים מהמפלצת הבלתי נראית המתקרבת ועוטפת יותר ויותר מרחבים ההולכים ומתקרבים אלינו, למרות זאת ודווקא זה מעודד אותי לא להרים ידיים, להוסיף פעילות גופנית (הליכה בטבע), לתגבר פעילות שכלית ומחשבתית, ולהשתמש באמצעי הטכניקה המשוכללים שלרשותנו, המלאים בתוכניות עניין ובידור. לחזור לקריאת ספרים, שזה מאז ותמיד היה אמצעי להשכלה וחיידוד השכל.

היום יש משמעות אמיתית לברכה "לחיים בריאים", וזה כל מה שאני מבקש.

ואני מאחל לכולכם "תהיו בריאים".

בשבת ימלאו לי 83 אביבים. זה יום האביב הבינלאומי ויום השוויון - 21.3. בשנים האחרונות אני רואה את האופק הולך ומתקרב. זו עובדה שאני חי איתה בשלום. אני חי חיים מלאים ועצמאיים, כאילו חיי יימשכו לנצח, אבל עם ידיעה שפרק הסיום הולך ומתקרב ויוכל לבוא במפתיע.

לאשליית הרחקת האופק אני צועד כל יום, וכאילו מתרחק מקו האופק. נוסע מדי פעם לטיול בארץ ובחוו"ל, ומתמלא בחוויות מרעננות.

אבל בימים אלה יש באוויר ניחוח שונה, למרות מזג האוויר האביבי והפריחה המסיבית. עכשיו מתגברת תחושת התפשטות סכנה כזות שחושנינו לא קולטים אותה, המביאה את הפחד מהלא נודע והחשש מאי שליטה, אבל היא מוחשית וקרובה ויש לה שם ומספר ומתריעים מפניה כל יום כל הזמן. בעיקר אנחנו הזקנים (נשמע לי יותר מכובד מ"קשישים") מקבלים אזהרה מיוחדת: אנחנו יותר מיתר האוכלוסייה בסכנת קיצור הזמן שנותר לנו, והמועד הזה יכול להיות מאוד קרוב.

עד הימים האלה יכולתי לפנטז ולתכנן תוכניות קטנות לעתיד פתוח. הנה קיבלתי עכשיו את רישיון הנהיגה החדש לשנתיים הבאות, ולמרות הפאניקה מסביב, אני מנסה לשמור על אופטימיות מאמין ומסמן מטרה, שביום ההולדת 85 אחדש שוב את הרישיון...

אבל בינתיים אוסרים עלינו ללחוץ ידיים ולחבק אפילו את הנכדים. צריך להיכנס

סיפור השיר "רקפת" נטע חנמוביץ

מרבדי הרקפות בימים אלה מרחיבים את הלב וצובעים בצבע ורדרד את האדמה ואת השמים המעוננים.

הרקפות לוקחות אותנו אל אחד השירים האהובים - "רקפת", שכתב לוי קיפניס לחן עממי יידי.

מִתַּחַת לְסֵלַע צוֹמַחַת לְפָלֵא
רִקְפֵת נִחְמָדֶת מְאוֹד,
וְשִׁמְשׁ מְזַהֶרֶת נוֹשֶׁקֶת, עוֹטְרֶת,
עוֹטְרֶת לָהּ כְּתֵר וְרֵד!

רִקְפֵת, רִקְפֵת, צְפוּר מְצִפְצֶפֶת,
הַצִּיִּי אֵךְ רָגַע אֵלַי!
רִקְפֵת נִהְדֶרֶת בְּסֵלַע נִסְתָּרֶת,
נִסְתָּרֶת מִנֶּפֶשׁ כָּל חַי.

יֶצְאָה עִם הָרוּחַ בֵּת שְׂבַע לְשׁוֹחַ,
הִיָּה אֵךְ הַבְּקָר זֶהִיר:
כָּל צִמַח, כָּל פֶּרַח אוֹסֶפֶת בְּדַרְךְ,
וּפִיָּה אֵךְ זָמֵר וְשִׁיר.

מִסֵּלַע וְגִבֵּעַ יוֹרְדֶת בֵּת שְׂבַע,
רִקְפֵת חֵן עַל הַחֶזֶה.
צְפוּר מְצִפְצֶפֶת וְרוּחַ לוֹטְפֶת,
וְסוּף נִכְבֵּר לְזָמֵר הַזֶּה!

"רקפת" הוא שיר ילדים שכתב המשורר והסופר לוי קיפניס למנגינה של שיר בידיש הנקרא "מארגאריטקעלעדן" ("מרגניות", המילים בידיש מאת זלמן שניאור). בשנת 1921, כשנה אחרי "אירועי תל-חי" (1920), הגיע קיפניס לנופש במטולה. הוא היה אז צעיר בן 27, אך מאחוריו כבר תריסר שנים של פרסום פזמונים לילדים. בין היתר

רצה לטייל אל מפל התנור בנחל עיון, שנודע אז כמפל-המים הגבוה בארץ. הדרך לתנור טרם הותוותה והוכשרה כמו היום, והיא הייתה קשה ונפתלת וסודית, רק יודעי-חן מקרב תושבי המושבה הכירו את סודה. שוטט לו לוי קיפניס בשעות הערב ברחובה של המושבה, ושמע שירה בוקעת מחצר ביתה של משפחת גרודניאנסקי. סר שָׁמָּה ונהנה לשמוע משפחה יושבת ושרה משירי ארץ-ישראל, והצטרף אליהם. אחר פנה וביקש, שמא יסכים אחד מהם ללוותו למחרת ולהובילו אל מפל התנור.

הבת, בת-שבע גרודניאנסקי, שהייתה אז בת 16, והציעה לו: "אם תקום מחר בבוקר השכם, אלך איתך מיד אחרי שאגמור לחלוב את הפרות".

למחרת הלכו לתנור. לוי קיפניס היה מוקסם כולו מחינה של הנערה ומשפע ידיעותיה על הסביבה, החי והצומח והנוף. הוא התרגש מהמקום, מהאווירה ומהרקפות והחליט לכתוב שיר. משך את ליבו הצמח האצילי, העניו, הצנוע והביישן הניבט בחשש מתחת לסלע.

מאוחר יותר השיר התפרסם.

בת-שבע, המוזכרת בשיר, היתה נכדתו של יואב דוברובין, מחלוצי הצפון. על שמו נקראת "אחוזת דוברובין" הנמצאת ביסוד המעלה. בת-שבע אורני נפטרה בשיבה טובה בשנת 1997 והיא בת 92 שנים.

***

המלצה: להקשיב ביוטיוב לשיר "בגבעת הרקפות" בביצוע להקת חיל החינוך עם הסולנית מור מכלב. מילים: אהוד מנור ולחן נורית הירש. לכתוב בגוגל "בגבעת הרקפות ביוטיוב".

(שודר בערוץ יגור בקבלת שבת)

שבת "ויקהל פיקודי" מסיימת את חומש "שמות". שתי הפרשות מחברות את סיפור עגל הזהב לבניית המשכן באוהל מועד.

בפרשת "כי תישא" בנינו ושרפנו את עגל הזהב. השבוע יקום לנגד עינינו המשכן באוהל מועד עם כל הפריטים המרהיבים: בדי הזהב והכסף, העורות המשובחים והעדינים, העמודים היפהיים והמקושטים, המזבח האיתן, הכיור, המנורה היצוקה זהב ובה אור התמיד, ארון האלוהים המצופה זהב ובתוכו לוחות הברית, והכל בריח בשמים קטורת נעימה ושמן ריחני, אלכוגיל.

אפשר לדמיין טאג' מהל נייד כזה, הייטקי. עליו יורד ענן ה'. ומעליו נדלקת בלילה אש ה', אולי כמו בתי הזיקוק או אסדת לווייתן ביום טוב. אפשר אפילו לשמוע את כינורות הלוויים, להריח את ריח הקטורת, להרגיש את החשמל באוויר, ולחכות לרגע הגדול שכבוד ה' ימלא את המשכן.

ובתוך כל זה, "ויקהל" אחד קטן. "א וַיִּקְהַל (!) מֹשֶׁה אֶת-כָּל-עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם... מי שידבנו לבו שיתרום ויעזור ויביא את כל מה שאנחנו צריכים למשכן מהרשימה למעלה.

וזה קורה! אנשים תורמים, בשמחה, בעיקר הנשים, כמובן, תורמים ועוזרים ומשתפים ומתגייסים, ומצטבר כל כך הרבה עד שמשא אומר: "די מספיק... לא צריך יותר עוגות לחיילים או משחקי קופסא, או בגדים ישנים (שאריות מימי "צוק איתן"), תנו לבצלאל לעבוד!"

מאיפה כל הנתינה וההתגייסות? אולי זה מאשמה על העגל, ואולי זה מהבנה שהכוח שלנו הוא בנתינה, ובאיפתיות ובעיקר בעשיה, ואולי משניהם.

זה הזמן להודות שוב לכל מי שעושה. ובכלל להגיד תודה על זה שאנחנו ביגור. בקהילה. מוגנים. שותפים, ביחד מובנה. וזה גם הזמן לשאול מה אני צריך? מה אני צריכה? מה המשפחה שלי צריכה? מה הקהילה שלנו צריכה בימים אלה? ומה התפקיד שלי, מה אני צריך לעשות.

ולחפש את התשובות בשטח. "לפקוד" כמו בפרשת פיקודי, את המקום, שאף אחד לא ירגיש שלא סופרים אותו, שנשכח בבית. לא לכולנו משפחה וקרובי משפחה בקיבוץ, למי שבבידוד דואגים, אבל מה עם אלה שבבידודות.

אני מזמין את מי שיכול ופנוי לדייק את השאלה הזאת, "מה אני צריך לעשות?" ולתקשר אותה הלאה באוויר נקי, לא של ווטסאפים מבאסים ומתחכמים, ושמעות, אלא אוויר חדש, של חיים, שנהפוך עוד יותר מקהל לקהילה, ושנמצא מחדש את הקול שלנו, ושיהיה הקול, קול טוב.

פרשת ויקרא. את חומש "ויקרא" שמתחילים השבת לא לימדו אצלנו בבית הספר: מקריבים בו קורבנות, מטפלים בטמאים, זבים ומצורעים, ורק בסוף, כדי שנוכל איכשהו להתחבר, נמסרת בפעם ראשונה בצורה מסודרת כל מסכת חגי השנה.

הפרשה והחומש נפתחים ב-"וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר".

ה"ויקרא" הזה הוא המשך ישיר של סיום החומש הקודם. לאחר השלמת בניית המשכן, משה לא יכול להיכנס, כי "כבוד ה' מלא המשכן", ועכשיו קורא ה' למשה בחוץ, ומוסר לו את ההוראות שימלאו את הפרקים והפרשות הבאות. מי קראו לי השבוע (ואני מתפלל שזה שלא חזרתי אליהם זה לא בגלל הכבוד)? אותם שלא הצלחתי לחבר ל"זום", ואותם שלא הצליחו להתחבר לבית המדרש, ומי שעוד לא קיבלו טלפון מהקהילה, ומי שיהיו לבד בערב פסח ומחכים לאיזה פיתרון מהרב, ואותם שלא מבינים למה היומן מלא בשיחות עם אנשים, ולא נמסר מידע בסיסי רחב על ענפים ומוסדות, ומי שלא בא להם טוב שהיומן יוצא אינטרנטי בגלל המצב ולא בדפים כמו שכולנו רגילים, והילד שלי שלא מבין למה אפילו עכשיו אני לא בבית. ולא נגמרת הרשימה הזאת של מי שקוראים לנו בחיים וידינו קצרה.

מול הקריאה החזקה והעצומה אלינו, לשמוע ולהישמע! להוראות ולהנחיות. לוחשת, כמדי שנה, הקריאה העתיקה של "ויקרא", שנקרא סוף בסוף בספר שלא קראנו. בשבילו יצאנו ממצרים, ונדדנו במדבר ובגלויות, כדי למלא את משכן חיינו בתוכן וקדושה ומשמעות, למענו הוקם הבית בו אנו חיים - שנלחם עכשיו שוב על חיינו.

המטרה לצמחים: המשתלה מתאימה את עצמה ומכינה משלוחים לבית הלקוח. בתמונה אורי רודן "המטרה לצמחים".

במרכולית: שקיפות, חברים, שקיפות.

בכלבו: בעגלה ובזמן קריב ואמרו אמן.

